

MENNESKEVERDET

Jeg har fra tid til annen fått spørsmål om liturgi for felleskirkelig menneskeverds-gudstjeneste med bønn for det ufødte liv, og vil gjerne dele noen tanker om dette. I 1994 ble det sendt brev fra «Ja til livet – Norge» med oppfordring til å samles til bønn for det ufødte liv natten til 1. søndag i advent. Biskop Erling Utne skrev: *«Det er med glede jeg støtter dette gode forslag om slike forbønns-gudstjenester. Det må være et intenst bønneanliggende for oss troende å be Gud bevare barnet i mors liv.»*

Jeg var blant dem som sa ja til utfordringen den gang, og har siden invitert til slike felleskristne gudstjenester hvert år der jeg har vært prest. Av praktiske grunner blir det nå onsdag kveld, og altså ikke natt til søndag. Jeg har opplevd denne gudstjenesten som det økumeniske arrangementet som har favnet videst. I årenes løp har samarbeidspartnere vært pinsevenner, baptister, metodister, katolikker og bedehusene. For meg har det felleskristne aspektet vært viktig, og jeg har lagt vekt på at medlemmer fra ulike kirkesamfunn har deltatt i forbønnen og med tekstlesninger. Gudstjenesten har et stille meditativt preg med rom for ettertanke. For noen er dette uvant, men tilbakemeldinger har vært udelt positive. Liturgien har hatt med elementer fra en skisse som den gang kom som et forslag, men er blitt forenklet.

Også i dag deler jeg tidligere biskop Utnes anliggende: *«Det må være et intenst bønneanliggende for oss troende å be Gud bevare barnet i mors liv.»* Nøden og uretten er minst like stor i dag, selv om samtlige biskoper i vår kirke har stilt seg bak uttalelsen: *«Et samfunn med legal adgang til abort er et bedre samfunn enn et samfunn uten slik adgang.»* (BM- 15.2.2019) Da har de neppe valgt barnets perspektiv.

Annerledes var det med tidligere tiders biskoper. I sitt hyrdebrev fra 1978 skriver de: *«Kirken vil i sin undervisning og i sin forkynnelse bare enda klarere fremholde Bibelens menneskesyn og det ansvar det innebærer for det spirende liv. Dette livs krav på ukrenkelighet og dets rett til vern vil måtte trenge sterkere enn før.»* Og Hyrdebrev fra de nordiske katolske biskopene fra 1999 har et klart økumenisk sikte i det de ber om støtte fra alle våre kristne brødre og søstre, og skriver:

«Den katolske kirke i Norden representerer bare en brøkdel av kristenheten i våre land. For at hele evangeliets sannhet om livets verdighet skal forkynnes tydelig og tas imot, er det nødvendig med en forenet kristenhet og med alle kristnes aktive medvirkning. Vår Herre har jo bedt: "La alle bli ett, slik som du, Far, er i meg og jeg i deg, - la også dem være ett i oss, så verden kan tro at det er du som har sendt meg" (Joh 17,21).»

Det er ikke lenge til det nye kirkens år. Vi er mange som vet at bønn er viktig og kan utgjøre en stor forskjell. I 1994 ble det oppfordret til å tenne en bønnefakkell fra syd til nord. La oss gjøre det også nå. Få gjerne med deg noen få du kjenner, og gjerne fra forskjellige kirkesamfunn. Start i det små, denne typen engasjement samler sjelden mange – men la det bli en gudstjeneste på ditt sted. Bønn er virksomme ord.

Moi 22.11.2022
Knut Svenning